

Mission completed

Etter tre uker i Aurangabad takker vi for oss og setter kursen østover mot Mumbai. Det er nesten litt trist å skulle reise herfra. Tre uker er ikke så lenge, men det føles som om vi har vært her tre måneder. Vi har opplevd mye på kort tid.

De siste ukene har vært hektiske med lange dager og mange inntrykk. Vi har gjort bortimot 30 intervjuer og har mer enn nok data til oppgaven vår. Vi har blitt møtt med enorm gjestfrihet overalt hvor vi har kommet! Vi har bodd i storbyen Aurangabad (med 1 mill innbyggere) og vi har besøkt små landsbyer langt ute i bushen. Og vi har vært i avisen flere ganger....

Det er etter hvert blitt en vane å bli tatt bilde av når vi har gjort intervjuer eller deltatt på undervisninger men vi hadde ikke tenkt at bildene kom til å bli brukt til noe spesielt. En dag da vi ble hentet av den faste taxi sjåføren vår viste han oss bilde av oss i avisen. Da vi nevnte dette for Bushan (vår guide og oversetter) lo han og sa at vi hadde vært i flere aviser. Avisartiklene ble brukt for å

skape oppmerksomhet rundt prosjektet. Han forklarte at det gav status til prosjektet når utlendinger kom på besøk og var interessert, og ved at folk leste artikkelen så ville de forstå at det var et viktig prosjekt...

De siste ukene har jeg fått erfare hvordan det må føles å være kjendis, og jeg må si at jeg ser fram til å komme tilbake til min anonyme tilværelse i Uppsala. I byen får vi blikk og kommentarer, men får det meste gå i fred. Men ute på landsbygda stimler folk rundt bilen når den stopper, og flere ganger har de måtte jage folk for å få åpnet bildøra. Jeg har skrevet flere autografer i løpet av de siste ukene enn jeg har gjort de siste 25 årene. Da vi lærte om ulike

forskningsmetoder på skolen presiserte læreren viktigheten av at de man intervjuer får være anonyme, og at intervjuene skal gjøres et privat sted uten at andre hører på, og det er kanskje ekstra viktig for våre intervju hvor vi diskuterer ”sensitive tema”. Dette er lettere sagt enn gjort her i India. Vi har flere ganger måtte be ektemenn, svigerforeldre og nabokoner forlate huset når vi skal gjøre intervju. Men det har ikke så mye å si om de forlater rommet når de henger inn vinduene, eller sitter i døråpningen og hører på.

På bildet intervjuer Katie en av legene som jobber i prosjektet. Vi var langt ute på landsbygda og hadde ingen sted vi kunne gå inn, så vi satt på trappa utenfor huset. Det tok ikke mange sekundene før tilskuerne var på plass. I dette tilfellet ble intervjuet gjort på engelsk så

de færreste forstod hva som ble sagt. Likevel satt de tett rundt og fulgte nøye med.

Observasjoner gjort de siste ukene:

- Hvorfor bruke penger på stoler når man kan sitte på huk? Det har ingen betydning om

du er 9 eller 90, alle som en sitter på huk eller på gulvet med beina i kryss. Noen intervju har vart opptil en time, og da har jeg allerede flyttet beina ca 60 ganger.. Jeg forsår ikke hvordan de kan sitte i den stillingen så lenge uten at beina sovner. Og enda mer overraskende er de gamle damene som sitter med beina i kors, og ikke har noen problemer med å komme seg opp eller ned. Kanskje man skulle begynne å innføre dette i Norge også, så hadde

man kanskje spart noen rygger i eldre omsorgen??

- Hvorfor bruke penger på offentlig toalett når man bare kan bruke fortauet? Dette gjelder for så vidt bare menn. Jeg lurer på hva damene gjør når de må på do. I følge Lonely Planet finnes det kun 17 offentlige toalett i Maharashtra District.
- Hvorfor ha lommestørkle når man kan snyte seg uten? Indere har en egen teknikk når de skal snyte seg, og klarer på en eller annen merkelig måte å snyte seg uten å bruke tørkepapir. Det ser mest ut som de spytter. Det gjelder bare å holde seg på noen meters avstand når man hører snufsinga begynner....
- Vi har frittgående høns, hvorfor ikke også frittgående kyr og geiter? Upraktisk i by trafikken? Neida, man må bare ha litt tålmodighet og ei god tute så flytter de seg etter hvert...
- Vinduspylervæske er et ukjent begrep her. Taxi sjåføren åpna bare vinduet i fart, og slengte vann fra vannflaska over vindusruta. Praktisk. Men han som kom kjørende på mopeden bak var visst ikke like fornøyd med den gratis dusjen...
- Det er omtrent like mange (om ikke flere?) motorsykler/mopeder som biler i dette landet. Man kan få bot om man ikke bruker hjelm når man kjører moped. Men om de to tre passasjerene som balanserer bakpå bruker hjelm eller ikke er det ingen som bryr

seg om. Det er det samme med bilbelte i bil. Det er påbudt med bilbelte for sjåføren men jeg har så langt ikke sett et eneste bilbelte i baksetet. Dette påbudet gjelder for så vidt kun i byen der bilene snegler seg av gårde, men taes av så fort man kommer ut på hovedveiene hvor bilene kjører forbi hverandre 3-4 bilder i bredden.

- Det er tydelig at de ikke er så vant med utlendinger her i Aurangabad. Ukens store underholdning de siste ukene har tydeligvis vært når byens utlendinger skal på butikken. Vi har blitt fulgt med nysgjerrige blikk fra vi kommer inn i butikken til vi sitter på Rickshawen igjen. Noen fniser og gjemmer seg bak nærmeste hylle, andre brifer med sine engelskkunnskaper, og vi har også måtte smile pent inn i et mobil kamera og to. Man skulle kanskje tro at det var barna som ville ta bilder sammen med oss, men de er som regel vettskremte og gjemmer seg bak far mens vi tar bilde sammen med mor eller bestemor. I det vi kommer til kassa stimler de sammen rundt

kassa for å få med seg hva vi har kjøpt. Tilskuerne som er så heldige å kapre de beste plassene passer på at alle får det med seg og man kan høre ”pani pani” (vann på hindi) spre seg som et ekko i butikken...

- Kvinner som er gift bruker sari, og har et kjede rundt halsen i svart og gull (mennene har ingen symbol for at de er gift). Da vi var på ei gruppesamling i går fikk vi spørsmål om hvordan kinner i Sverige viste at de var gift, og vi forklarte at man har en ring på ringefingeren. Det oppstod plutselig en pinlig stillhet og stille hvisking i forsamlingen før en av jentene tok mot til seg og spurte hvorfor vi ikke bar våre ringer i India. Da vi fortalte at vi ikke var gift førte det til fnising og rare blikk. I India er det lovlig å gifte seg etter man fyller 18, men i mange av landsbyene vi har besøkt er det vanlig praksis å gifte seg når man er 14-15. Dersom man nærmer seg 25 og fremdeles ikke er gift vil folk tenke at det er noe galt med deg siden familien ikke har klart å finne deg en ektemann...

Kvinnen til høyre på bildet jobber som ”Field Worker”. Det vil si at hun reiser rundt til ulike landsbyer og informerer kvinner om temaer relatert til graviditet, fødsel og omsorg for barn. Noen av landsbyene ligger 5 kilometer unna hjemmet hennes, og hun besøker alle landsbyene til fots. For denne jobben får hun 60 rupis (tilsvarer ca. 1 amerikansk dollar) dagen. Til sammenligning koster en kopp kaffe på hotellet 35 rupis. For disse pengene forsørger hun seg selv og ektemannen (som nettopp mistet jobben), svigerforeldrene (svigermor til venstre på bildet) og tre barn. De har også et lite jordstykke, men fordi det har kommet lite regn de

siste månedene får de nesten ingen inntekter av alt arbeidet de har lagt ned på åkeren. Alle syv deler et lite hus som består av et oppholdsrom/soverom og et lite kjøkken...

Når det ikke finnes transport midler må man finne andre måter å frakte trøtte barn og dyr! Legg merke til geita i ”sideveska”.

Og er man så heldig å ha en lastebil, så må den utnyttes til det fulle!

Det var en liten oppdatering fra tida i Aurangabad! Vi har allerede vært litt turister i nærområdet, men nå reiser vi på ferie! Neste gang jeg skriver mail sitter jeg under en palme på en strand i Goa!

Namaste,
Marit